

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було здійснено за підтримки Трастового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не накладає правових зобов'язань на Суд. Для більш детальної інформації, прохання ознайомитись із положенням про авторські права в кінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційна довідка про судову практику ЄСПЛ № 120

Червень 2009 року

Сзюлюк (Szuluk) проти Об'єднаного Королівства - 36936/05

Ухвала 2.6.2009 [Секція IV]

Стаття 8

Стаття 8-1

Повага до кореспонденції

Контроль за кореспонденцією ув'язненого з лікарем, який здійснював фахове спостереження за ним

Стосовно фактів: В той час, як він знаходився на умовному звільненні в очікуванні вироку на свою адресу у справі про правопорушення в сфері обігу наркотиків - які, зрештою, вартували йому чотирнадцяти років ув'язнення - у заявника стався внутрішньомозковий крововилив. Він був змушений перенести два хірургічних втручання, перш ніж відправитись до в'язниці відбувати своє покарання. Відтоді, кожні півроку він змушений відвідувати лікарню, аби отримати консультацію спеціаліста. Він з'ясував, що його кореспонденція з нейрорадіологом, який спостерігав за лікуванням, що надавалося в лікарні, підлягала контролю з боку лікаря пенітенціарної установи. Він подав скаргу до національних судових органів. В її задоволенні було відмовлено. Зокрема, Апеляційний суд відзначив, що ризик виникнення ситуації, в якій він, шляхом залякування чи хитрощів, змусив би свого лікаря - добросовісність якого жодним чином не ставилась під сумнів - передавати незаконні повідомлення, був достатнім для виправдання порушення прав заявника.

Стосовно права: Ознайомлення з кореспонденцією заявника являло собою "втручання державного органу", яке визначалось законом і мало на меті запобігти кримінальним правопорушенням та захистити права та свободи інших осіб

Оцінюючи необхідність втручання, Суд відзначає, що, з урахуванням тяжкості стану його здоров'я, є зрозумілим, що заявник мав побоювання стосовно того, що контроль за його кореспонденцією зі своїм лікарем міг би стати на перешкоді спілкуванню між ними та не дозволив би йому мати підтвердження того, що він отримував у в'язниці необхідний медичний догляд. Немає жодних підстав припускати, що заявник колись зловживав конфіденційністю своєї медичної кореспонденції або мав намір зробити це в майбутньому. До того ж, він не належав до категорії ув'язнених з високим ступенем ризику (ув'язнені категорії А). Апеляційний суд вже визнавав, що важливість безперешкодної кореспонденції з депутатами переважає над ризиком зловживань з боку робітників секретаріату останніх; на думку Суду, цілковито вільна кореспонденція з медичним спеціалістом для ув'язненої особи, стан здоров'я якої являє загрозу для її життя, мусить підлягати не меншому захисту. Фактично, Апеляційний суд визнав, що, в деяких випадках, відмова ув'язненому в конфіденційній медичній кореспонденції може мати непропорційний характер; до речі, за час, що минув, до відповідного національного права були внесені зміни в цьому сенсі. Зрештою, Суд відзначає, що Уряд не навів достатніх причин на пояснення того, чому ризик зловживання кореспонденцією з лікарями, імена яких відомі, а точна адреса, кваліфікація та добросовісність не ставляться під сумнів, мусив би сприйматися як вищий, ніж у випадку кореспонденції з адвокатами. Таким чином, контроль над медичною кореспонденцією заявника не утворив справедливої рівноваги з правом заявника на повагу до кореспонденції.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 41 - 1 000 євро на відшкодування моральних збитків.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Укладене канцелярією, це резюме не накладає правових зобов'язань на Суд.

Натисніть тут для доступу до [Інформаційних довідок про судову практику](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є французька та англійська. Цей переклад було здійснено за підтримки Трастового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не накладає правових зобов'язань на Суд, який не несе будь-якої відповідальності за його якість. Його можна завантажити з HUDOC, бази даних про судову практику Європейського суду з прав людини (<http://hudoc.echr.coe.int>), або з будь-якої бази даних, до якої його було надано HUDOC. Його може бути відтворено в некомерційних цілях за умови повного цитування назви справи та вищенаведеного положення про авторські права, а також посилання на Трастовий фонд з прав людини. Про будь-яке використання всього чи частини цього

перекладу в комерційних цілях має бути повідомлено за електронною адресою publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court for Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour Européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été réalisée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.